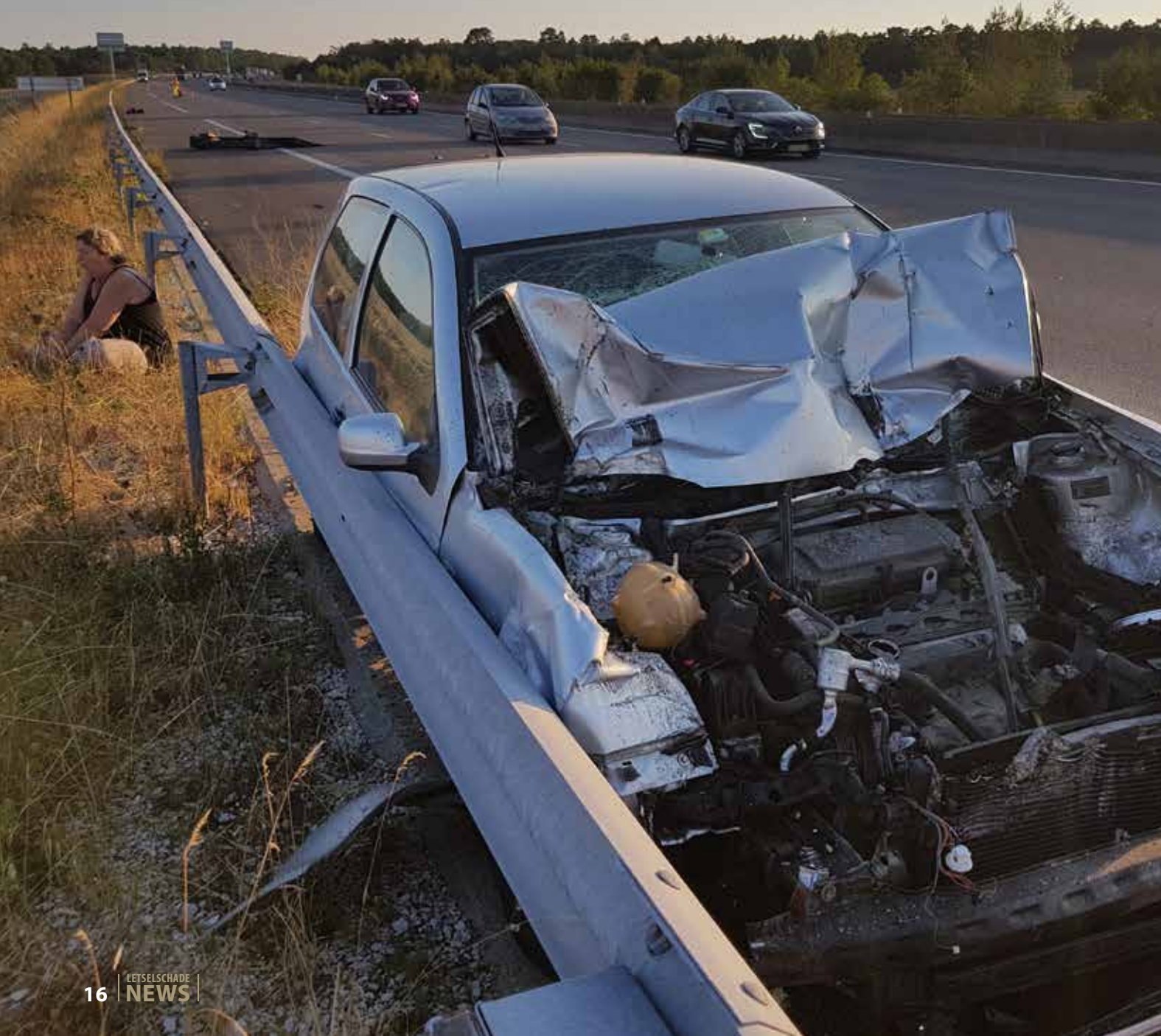

Interview met Sandra de Greef

“Ik ben blij dat Arie en ik er nog zijn!”

Arie en Sandra kenden elkaar een jaar toen ze in augustus 2018 voor de eerste keer als samengesteld gezin met hun twee kinderen uit eerdere relaties op vakantie gingen. Dat ze met z'n vieren zouden gaan, maakte deze reis extra bijzonder. De kinderen namen het vliegtuig en Arie en Sandra reden in de auto naar de gehuurde stacaravan in Fréjus in Frankrijk. De reis nam onderweg een andere wending toen de vrachtwagen voor hun plots op de rem ging. Sandra vertelt LetselschadeNEWS over het ongeval en de impact van het letsel op hun leven.

Tekst Floor Verhees

Vakantie in het vizier

Onze vakantie begint altijd als we de straat uitrijden. Zo ook deze keer. Arie en ik vonden autorijden allebei leuk, dus we spraken af na iedere tussenstop om te wisselen van bestuurder naar bijrijder. We wilden er een relaxte reis van maken en daarom hadden we twee reisdagen ingepland. Op de tweede reisdag stapte Arie 's morgens uitgerust achter het stuur. Ik lag naast hem nog wat te dommelen toen hij van rijbaan wisselde en plots de vrachtwagen voor ons op de rem ging. In één klap was ik wakker en lag, net zoals in een stripverhaal, met mijn handen tegen de voorruit geplakt. Het ging allemaal ontzettend snel, het was alsof we in een film zaten. De auto zat onder de vrachtwagen, waardoor de laadklep was losgeschoten en op de weg lag. In de luttele seconden dat we onder de vrachtwagen vandaan kwamen, was het Arie gelukt de auto langs de vangrail te parkeren.

Bellen met de ANWB

Eenmaal langs de kant van de weg tot stilstand gekomen, gutste bij mij de adrenaline door mijn lijf. De vieze smaak in mijn mond van de poeder uit de airbag, maakte dat ik zo snel mogelijk uit de auto wilde komen. Mijn deur ging niet meer open, maar binnen 10 seconden stond ik alsnog naast de auto, tollend op mijn benen over te geven. Omdat Arie het erg benauwd had en ik alleen maar dacht: 'hij gaat dood!', was vanuit mij alle focus op hem. De adrenaline zorgde ervoor dat ik in de regelmodus ging en vervolgens heel praktisch en oplossingsgericht te werk ging. Ben bijvoorbeeld meteen de ANWB gaan bellen. Het wachten op de hulpverlening leek een eeuwigheid te duren. Ik was ondertussen druk met van alles en nog wat. Ik zou niet eens meer weten met wat, maar achteraf is daardoor door het ambulancepersoneel

de ernst van de situatie niet goed ingeschat, denk ik. Op verzoek van de politie heb ik, toen we al in de ambulance zaten, de schadeformulieren ingevuld. Ik ben ter plaatse helemaal niet onderzocht, dat gebeurde pas toen we in het academisch ziekenhuis van Dijon waren aangekomen. In eerste instantie heeft men zich ontfermd over de brandplekken in mijn nek en op mijn buik, die waren veroorzaakt door het schuren van de gordel tijdens het plotselinge remmen. Naarmate de uren verstreken, werden deze plekken bont en blauw. Toen ik na het onderzoek wilde opstaan, werd ik onwel en kon niet meer op mijn benen staan van de duizeligheid. Vervolgens zijn röntgenfoto's gemaakt en heb ik alsnog een aantal uur op de observatieafdeling gelegen. Of er iets op de foto's te zien was, weet ik eigenlijk niet, dat is door de taalbarrière nooit duidelijk geworden.

Tussenstop in het ziekenhuis

Verder was de communicatie met de artsen en het verplegend personeel moeizaam vanwege de taalbarrière. Artsen begrepen ons verhaal niet en wij begrepen de artsen niet. Met handen en voeten kom je best een eind, toch kun je niet je verhaal doen, zoals je dat wel in een Nederlands ziekenhuis zou doen. Gelukkig was er een arts in opleiding die een beetje Engels sprak, maar verder ging alles in het Frans. Uiteindelijk zijn we ontslagen uit het ziekenhuis met de mededeling dat we bij thuiskomst nog wel langs onze eigen huisarts zouden moeten gaan. Arie had pijnstilling gekregen voor zijn gekneusde borstbeen en hand en ik voor ruim twee weken tabletten morfine tegen de pijn. Het klinkt misschien vreemd, maar we waren een soort van euforisch dat we na een ernstig ongeluk niet hoefden te worden opgenomen. Het voelde als een groot geluk, omdat we zelfs

Sandra de Greef

'Adrenaline gutste door mijn lijf'

onze vakantie konden vervolgen. Via de ANWB had ik geregeld dat we een auto konden huren en zijn diezelfde dag de auto nog gaan ophalen. Na een overnachting in een hotel in de buurt, zijn we de volgende dag naar de garage gereden om daar uit mijn auto onze spullen te halen. Bij het zien van de auto realiseerden we ons pas echt wat er gebeurd was. Dat was confronterend voor ons allebei.

Vakantie met z'n vieren

Omdat de kinderen een dag later zouden aankomen op het vliegveld, hebben we die van te voren niet ingelicht over het ongeval. Toen we ze ophaalden, schrokken ze zich natuurlijk ook rot, maar ze hebben zich er goed doorheen geslagen tijdens de vakantie. Arie en mijn dochter hebben me iedere dag geholpen met onder andere aan- en uitkleden. Ik vond het heel fijn dat ze er voor me waren. De rest van de vakantie hebben we ons tempo aangepast door alles heel rustig aan te doen. Na een wandelingetje van zo'n 20 tot 25 minuten streken we neer op een terrasje om uit te rusten. We hebben ook veel op het strand

gelegen. Door de morfine voelde ik me heel zen. Ondanks dat we normaliter voor de actieve vakantie gingen, was het al met al een prima vakantie. Een aantal weken na thuiskomst kwam bij mij de klap pas, want in tegenstelling tot het herstel van Arie, zat er bij mij geen vooruitgang in het herstel. Ik bleef snel moe, raakte snel overprikkeld en kon me niet concentreren, kortom; alles was teveel. Het kostte me behoorlijk wat om die tegenvaller te incasseren, want ik had verwacht na een paar weken weer lekker aan het werk te zijn. Niet lang daarna is het post commotioneel syndroom (PCS) vastgesteld.

Verzekeringswerk

Ondertussen was ook een letselschadezaak opgestart via mijn SVI-verzekering (Schade Verzekering Inzittenden is een zelfafgesloten schadeverzekering en biedt de inzittenden een vergoeding voor letselschade zoals zij die lijden als gevolg van het ongeval en kunnen die claimen op de SVI-verzekeraar. De aansprakelijke partij is de eigen verzekeraar die vergoedt). Ondanks dat mijn eigen verzekering de wederpartij is, is het gezien de complexiteit van de zaak en de soms tegengestelde belangen

wel verstandig om juridische bijstand te zoeken. Overigens is eind 2020 in mijn zaak aansprakelijkheid erkend en wordt deze sindsdien op grond van de WAM-dekking behandeld. Bij aanvang van de letselschadezaak hebben we een letselschadeadvocaat in de arm genomen, waar we nog steeds veel vertrouwen in hebben. Inmiddels zijn we al vijf jaar onderweg en verloopt het traject traag. Omdat ik het uit handen heb gegeven, kan ik het ook loslaten. Over het algemeen zit het mijn herstel niet in de weg, hoewel ik natuurlijk het liefste zou willen dat de zaak op een vlotte en goede manier afgewikkeld kan worden.

Loslaten van werk

Het ongeval heeft ons leven 180 graden veranderd. Arie is inmiddels weer aan het werk en is grotendeels hersteld. Voor mij ligt het anders. De Sandra van vóór het ongeval noem ik gekscherend Sandra 1.0 en de Sandra van ná het ongeval noem ik Sandra 2.0. De eerste maanden na het ongeval was ik ervan overtuigd dat ik weer de 'oude' zou worden. Toen mijn klachten aanhielden, ben ik doorverwezen naar het revalidatiecentrum en daar heb ik elf maanden een multidisciplinaire

behandeling gevolgd. Ondertussen wilde ik re-integreren in mijn werk als manager van gezinshuizen. Het re-integreren was een ramp, zelfs eenvoudig kopieerwerk wilde na weken revalideren niet lukken. Uiteindelijk ben ik in 2019 door het revalidatiecentrum teruggefloten, met de mededeling dat ik moest kiezen tussen revalideren of re-integreren. Beide was niet mogelijk. Dit voelde voor mij als een koude douche, maar het klopte wel, want het ging ook niet. Met pijn in het hart heb ik ervoor gekozen om dat moment tijdens de revalidatie te stoppen met re-integreren. Na afsluiting van het revalidatietraject heb ik een laatste tevergeefse re-integratie poging gedaan. Uiteindelijk ben ik in 2020 volledig afgekeurd. Ik heb altijd met zoveel compassie, plezier en inzet gewerkt, dat het me veel tranen heeft gekost om te beseffen dat ik niet meer kan werken. Heb alles geprobeerd, misschien zelfs tegen beter weten in. Maar ik hield zo ontzettend van mijn werk. Ik mis het nog steeds; de dynamiek, collega's, het werk zelf. Voor mijn gevoel tel ik niet mee nu ik niet meer werk. Tegenwoordig zeg ik als iemand vraagt wat voor werk ik doe, dat ik zzp'er in tijdmanagement ben. Dat levert altijd een gesprek op.

Leuk leven

Dat ik niet meer alles kan, heeft me een hele tijd flink in de weg gezeten. Kijk, Sandra 1.0 was wars van structuur en planning, het leven hing aan elkaar van hard werken, spontane uitjes en gezellige feestjes. Ik had een heel leuk leven. Op verjaardagen was ik degene die als laatste het licht uitdeed. Sandra 2.0 is precies het tegenovergestelde, die gaat op een feestje als eerste naar huis. Ik heb tegen wil en dank moeten leren plannen om ervoor te zorgen dat mijn leven, op een totaal andere manier, weer leuk wordt. Dat betekent dat ik beter boodschappen kan doen op een rustig moment, dan aan het einde van de middag als het druk is in de supermarkt. Als ik de ene dag naar een verjaardag wil, maak ik voor de volgende dag geen afspraken. Die dag heb ik nodig om bij te komen, daar houd ik inmiddels rekening mee en het zorgt ervoor dat ik wel weer leuke dingen kan doen.

Nieuwe uitdaging

Dat ik niet meer kan werken heeft me veel hoofdbreken bezorgd, want ik heb een soort ontembare behoefte aan uitdaging. Soms voelde ik me zo afgestompt en dat past zelfs niet bij Sandra 2.0. Ik heb ontdekt dat het voor mij belangrijk is om een doel in het leven te hebben. Dat heb ik gevonden in het volgen van een online opleiding Fotografie. De lessen zijn online, om de week. Omdat de lessen worden opgenomen, kan ik zelf plannen wanneer ik een les volg. Het geeft mij veel voldoening dat ik weer ergens mee bezig ben waar ik energie van krijg. In de rolstoel of met mijn Harley, zo noem ik mijn opvouwbare scootmobiel, kan ik op pad. In het weekend ga ik samen met Arie de natuur in en kan ik foto's maken. Als ik dan daarna uitgeput op de bank lig, voel ik me toch ook voldaan. Als ik foto's aan het uitzoeken ben en lekker in de flow zit, vergeet ik soms zelfs even de tijd. Dan zit ik voor even in de waan van het moment. Daarna pak ik extra rust om bij te tanken. Dát zou ik letselschadeslachtoffers willen meegeven; ga op zoek naar datgene waar je blij van wordt, want daar krijg je energie van.

Leven

Als ik terugkijk op de afgelopen jaren, dan beseff ik me goed dat Arie en ik er nog zijn. Zelfs al hebben we heel veel ingeleverd, door wat we samen hebben meegemaakt, zijn we dichterbij elkaar gekomen. In alle opzichten had het ook heel anders kunnen aflopen. Die gedachte zorgt ervoor dat ik ons leven als een kadootje zie. Dankzij mijn positieve instelling lukt het me om te genieten van dat wat er wel is. Dat is vooral plezier en lol beleven samen met Arie, mijn dochter, familie en vrienden. ♦

Herstelgerichte dienstverlening onder 1 dak

- multidisciplinair team
- casemanager is ergotherapeut
- up-to-date-expertise incl. wet- en regelgeving
- pragmatisch

Herstel van autonomie staat bij ons centraal
www.triviumadvies.nl (038) 760 05 62

Advertenties

Verantwoord op weg naar herstel bij bedrijfs- en verkeersongevallen

Specialistische (praktijk) begeleiding

- Verkeerstrauma's & Fobieën
- Verkeersangst & Rijangst
- Bedrijfsongevallen
- Coaching & Counseling
- Arbeidsre-integratie
- Ongevallenanalyse (lid EVU)

www.raned.nl | 085-7500088 | info@raned.nl

'Arie en ik zijn dichterbij elkaar gekomen'

Sandra en Arie